

Türkiye ve Yeni Bölgesel Güvenlik Projesi!

En tehlikeli siyasi açıklamalar, savaş davulları çalanlar değildir; aksine haritaları sessizce yeniden çizen, barış başlıklarını ambalajlayıp sahte istikrar pazarlarında satan açıklamalardır. Bu türden açıklamalardan biri de Türkiye Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın, Pakistan'dan Körfez'e uzanan, Türkiye, Suudi Arabistan ve Mısır'ı kapsayan, İran'a kapıyı açan, dahası 1967 sınırları üzerinde cılız bir Filistin devletinin tanınması gibi ihanet şartıyla Yahudi varlığını da olası bir ortak hâline getiren bölgesel bir güvenlik yapısı çağrısıdır. (Nikkei Asia gazetesi, 30/05/2026)

Bu yaklaşım, bölgenin birikmiş yangınlarını söndürmeye yönelik rasyonel bir girişim olarak gerekçelendirilebilir; ancak ona İslam akidesi açısından bakıldığında, Türkiye'nin sistematik ihaneti ve Ankara'nın sömürgeci "Büyük Ortadoğu Projesi"ni yeniden canlandırmadaki rolü ortaya çıkmaktadır; oysa bu proje, hiçbir zaman halkları özgürleştirmeyi hedeflememiş, aksine onların haritalarını yeniden şekillendirmeyi ve onları Amerikan hegemonyasının potasında eriterek Yahudi varlığını Amerika'nın ileri üssü ve sarsılmayan bir köşe taşı hâline getirmeyi hedeflemiştir.

Nitekim bölgenin siyasi, güvenlik ve fikrî açıdan yeniden şekillendirilmesine yönelik girişimler kapsamında, 2003 yılından itibaren "Büyük Orta Doğu" hakkındaki konuşma ortaya çıkmıştır; zira -kendisiyle yolları ayrılmadan önce- Erdoğan'ın hocası ölen Necmettin Erbakan'ın 2007 yılında Türkiye'deki Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Merkezi'nde düzenlenen özel bir konferanstaki itiraflarına göre ABD'nin eski başkanı George W. Bush, ABD'deki Yahudi lobisinden Yahudi cesaret madalyası aldıktan sonra, Erdoğan'dan bu projeye başkanlık etmesini istemiştir.

Batı, doğrudan ve dolaylı olarak sömürgeciliğin tam bir asırlık hegemonyasına son vermeye muktedir olan birleşik hadari bir gücün oluşmasını engellemek ve Batı nüfuzunun devamını güvence altına almak için, İslami alanı yeniden yapılandırma konusunda hiçbir çabadan kaçınmamıştır. Nitekim bu projeler sadece toprakları işgal etmek ve devrimleri söndürmekle yetinmemiş; aynı zamanda bölge halklarının siyasi bilincini formüle etmeyi ve onları normalleşme fikrini kabullenmeye ve sindirmeye hazırlamayı da istemiştir. Dolayısıyla ümmet, kendisini tarih, akide ve ortak çıkarların birleştiği tek bir hadari varlık olarak görmek yerine; birbirleriyle rekabet eden devletler, karşılıklı korkular ve geçici ittifaklardan oluşan bir sisteme parçalanmıştır; böylece birlikten söz etmek bir istisna haline gelirken, parçalanma ise bu hayalî sınırları koruyan ulusal orduların askerî doktrinini oluşturan sabit bir kural hâline gelmiştir.

Bugün ise, savunma sanayisiyle övünen ve birçok kişinin İslami bir umut modeli olarak üzerine bahis oynadığı Türkiye; bu plana karşı koymak yerine, onun bir uygulama aracı olmuştur. Böylece Türkiye, Gazze ve Lübnan olayları kendisini ifşa etmesinin ardından, Yahudi varlığını "varoluşsal bir düşman"

olmaktan çıkarıp bir “sınır komşusuna” dönüştürerek ona yeniden itibar kazandıran bir projeye öncülük etmektedir!

İşte burada büyük ihanet ortaya çıkmaktadır ki o da: Filistin davasını, varoluşsal akidevi bir çatışmadan, basit bir sınır anlaşmazlığına dönüştürmektir. Filistin meselesinin, dar sınırlara indirgenmesi 1967 yılında başlamamıştır. Yahudi varlığı, 1948 yılında toprakların gaspı üzerine kurulmuş; daha önce de 1897 Basel Konferansı'ndan itibaren yerleşimci ve ihlalcı proje üzerine kurulmuştu. O tarihten bu yana bu proje, çevresiyle bir arada yaşamayı aramaktan ziyade, kendi varlığını sabitlemek, nüfuzunu genişletmek ve stratejik üstünlüğünü pekiştirmek için çalışmıştır; bugünkü arbede süreci ise, varlığını kanıtlamaya yönelik onun tarihi bir fırsattır.

Peki Fidan, bu tarihsel trajediyi nasıl olur da bir “sınırsal tanımaya” indirgemeye cesaret edebilir? Yoksa küresel Siyonizm, ekonomi, medya ve silah konusundaki nüfuzu sayesinde Ankara'yı yeni İbrahim projesine sürüklemeyi başarmış mıdır?

Bugün ortaya atılan şey, çatışmanın çözümü olmaktan ziyade, biriken olayların Yahudi varlığı ile ümmetin halkları arasındaki uçurumun boyutunu ortaya çıkarmasının ardından, onu bölgenin kalbine yeniden entegre etme girişimidir. Nitekim ona karşı ittifak oluşturmak yerine, güvenlik kılıfı altında ona bir can simidi sunulmakta; onun bir sorun olarak kalmaya devam etmesi yerine, Türkiye'nin onu Pakistan'dan Körfez'e uzanan bölgesel güvenlik sisteminde bir ortak olarak sunmasıyla, onun reddedilmesi bir sorun haline gelmiştir. Dolayısıyla bugün planlanan şey, Orta Doğu'nun Yahudi varlığı ve Amerika'nın ölçülerine göre ve Türkiye'nin elindeki kalemle yeniden çizilmesidir. Yani Türkiye, Amerika'nın yörüngesinde rol kapma konusunda kendisiyle rekabet eden Fars İran'a da boyun eğdirme beklentisi içinde, Arap ülkelerinin kalbine geçiş için güvenli bir geçit hâline gelecektir. Burada Türkiye, ümmetin koruyucusu değil; yeni bir hapishanenin duvarlarının bekçisi olacaktır; zira kan kaybeden Gazze'ye sırtını dönmekte ve Yahudi varlığının kan damlayan elini sıkılmaktadır; aynı zamanda o, varlığın ortak bir güvenlik yapısına dahil edilmesinin pratikte, onu geçici bir sömürgeci cisim olmaktan çıkarıp gelecekteki bölgesel düzenin rükünlerinden birine dönüştürmek anlamına geldiğinin de oldukça farkındadır.

Ayrıca bu düzenlemeler, Batı'nın, Hilafetin uluslararası sahneye yeniden dönüşüne dair endişelerin arttığı bir zamanda gelmiştir; dahası Netanyahu bunu açıkça şu şekilde ilan etmiştir: “Çevremizde bir İslam Hilafetinin kurulmasına izin vermeyeceğiz.” Bu nedenle Yahudi varlığı, yalnızca desteklenmeyi hak eden bir müttefik olarak değil; Hilafetin yıkılmasından sonra ortaya çıkan sistemi korumaya ve sömürgeci Sykes- Picot ahırlarını aşmaya muktedir olan birleşik herhangi bir İslami gücün oluşmasını engellemeye yönelik ileri bir üs olarak görülmüştür.

Bundan dolayı Hakan Fidan'ın açıklamalarının ortaya çıkardığı sorunun özü; sadece yeni bir güvenlik ittifakı inşa etmekle ilgili değildir, bilakis bölgenin izlemesi gereken yolla ilgilidir: Peki bu, Yahudi varlığının yeniden entegre edildiği ve bölgenin yapısının doğal bir parçası olarak varlığının pekiştirildiği bir

yol mu, yoksa ümmetin birliğini ve siyasi karar bağımsızlığını geri kazanarak, kendisi için haritalar çizilen bir nesne olmaktan çıkıp, Rabbinin şeriatının talep ettiği şeylere göre haritalarını kendisinin çizdiği güce dönüştüğü bir yol mudur?

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا** “Dođrusu, insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği gibi hükmedesin diye Kitap'ı sana hak olarak indirdik; o halde sakın hainlerden taraf olma.” [Nisa 105]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Müh. Visam Atraş